

Összejöveteleink és gyülekezeti programjaink:

Minden Vasárnap délelőtt 9,45 órakor Istentisztelet.

Minden Csütörtökön este 17,30 órakor Bibliaóra.

Az Istentisztelet ideje alatt külön foglalkozás a gyermekekkel!

Testvéreink, akikért folyamatosan imádkozunk:

**Makovei Jánosné, Flórika
Trippon Mihályné, Marika**
(Kétegyháza)

Hotya Péter

(Kétegyháza - Elek)

Nyári István és kedves

felesége, Ilonka

(Kiszombor)

Dr. Kiss Ákos

(Kistelek)

Babos Csaba

(A Kolozsvári Magyar

Pünkösdi Gyülekezet

lelkipásztora)

Ne feledkezzünk meg róluk!

A dicsőítés jó példája:

„...boldog az, aki hitt; mert beteljesednek azok, amiket az Úr néki mondott. Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.”

(Lukács 1, 45-47.)

Mária története nagyon jó gyakorlati példája annak, hogy miként születik meg egy ember szívében az örvendő dicsőítés. Ha az emberi körülményeket nézzük, egyáltalán nem volt örvendő az üzenet, hiszen a legenyhébb következménye is az lehetett volna annak, hogy házasságon kívül áldott állapotba kerül, — hogy elfordul tőle a családja és az emberek megvetése sújtja. Súlyosabb esetben akár az élete is veszélybe kerülhetett volna.

Ő ezzel mit sem törődött. Ennek pedig az volt a titka, hogy hitt. Mindent elhitt első hallásra, amit az Úr üzent neki. Ehhez — a hite mellett — arra is szüksége volt, hogy „érzékeny és fogékony” legyen az Isteni dolgok iránt, és ez olyan erős volt benne, hogy a félelem sem befolyásolhatta abban, hogy boldog legyen, és örvendő szívvel magasztalja az Urat!

Kilenc dolog — amiért rendszeresen imádkozunk!

1. Egyházunk vezetőiért, és az Országos Presbitérium minden tagjáért.
2. Gyülekezetünk lelkipásztoráért, **Fábián Tamás** testvérért és családjáért.
3. Gyülekezetünk vezetőségéért és szolgálattevőikéért.
4. A gyülekezetünkhöz tartozó családokért, fiataljainkért és gyermekeinkért.
5. A Torontói (Kanada) „Első Szeretet” Magyar Pünkösdi Gyülekezetért; lelkipásztoráért, **Németi Zsoltért**; kedves feleségéért, **Izabellért**; és kisgyermekükért, **Sámuelért**.
6. A Soltvadkerti Pünkösdi gyülekezetért, **Pazdernyik Pál** lelkipásztor testvérért és családjáért.
7. A börtönmisszióért, **Hajnal László** testvérért, és minden segítőjéért.
8. Gyülekezetünk dicsőítő szolgálatának várva-várt mielőbbi helyreállításáért.
9. **Gulyás István** testvérünk teljes felépüléséért, és idős napjai áldásáért.

„Dicsőítsétek velem az Urat...”

„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van! Dicsekedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények és örülnek. Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az Ő nevét!” (Zsoltárok 34, 2-4.)

Nagyon áldott dolog, ha a dicsőítés, „a maga helyén” megfelelően működik az életünkben. Amikor erről beszélünk, eleve arra gondolunk, hogy vannak a gyülekezetben olyan kedves testvéreink, akiknek arra van ajándékuk, hogy — összejöveteleink alkalmával — énekléssel és zenéléssel dicsőítsék az Urat.

Szeretném leszögezni, hogy a dicsőítés dolga személyes kérdés, és minden Istengyermekeinek feladata. Mozgatórugója az a mindent betöltő hálaérzet, amellyel elmondhatjuk mi is: **„Dicsekedik lelkem az Úrban!”** Így sokféle megnyilvánulásunk — első renden természetesen az éneklés és zenélés — dicsőítés lehet az Úr előtt, aminek egyik jellemzője, hogy ki-kik lehetősége szerint a legjobbat akarja adni. A másik fontos jellemzője a dicsőítésnek, hogy akik ezt igazán teszik, keresik az egymással való közösséget, ahogyan a zsoltáríró is teszi: **„Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az Ő nevét!”** Az igazán dicsőítőket nemcsak arról lehet megismerni, hogy áldott szolgálatuk érdekében készek fáradhatatlanul sokat gyakorolni, hanem arról is, hogy mindig képesek magukkal ragadni és vezetni a dicsőítésben mindazokat, akik között végzik ezt a szolgálatot.

A dicsőítés fontosságát és szükségességét gyülekezeti életünkben is az adja meg, hogy egyik eszköze annak, hogy az Úr jelenlétében lehessünk. Dávid is így állapítja meg: **„...te szent vagy, aki Izráel dicséretei között lakozol.”** (Zsoltárok 22, 4.)

A dicsőítés feladata nem az érzelmek felkeltése, hanem a hálaadás közvetítése az Úr felé. Ennek a jegyében kell odafigyelnünk a minőségre és a mennyiségre egyaránt. Az Úrnak — lehetőségeink és képességeink szerint — mindig a legjobbat kell adnunk. A mennyiséget illetően pedig arra kellene gondolni, hogy úgy dicsérjük és magasztaljuk az Urat, hogy miután befejeztük, örömmel legyünk nyitottak az Isten Igéjének befogadására, majd az egyéni dicsőítés (úton, útfélen való) folytatására úgy, ahogy az idézett zsoltárversben is olvassuk: **„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!”** Nálad van-e helye ennek a dicsőítésnek és vágysz-e társakra ebben? Akkor mondd te is, mondom én is: **„Dicsőítsétek velem az Urat...”**